

Arrest

nr. 262 616 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, geboren te K. op [...]1983.

Op 27 oktober 2017 legden verzoeker en Mw. P.C. van Belgische nationaliteit een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 8 december 2017 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag illegaal verblijf, opgesteld naar aanleiding van een onderzoek naar schijnsamenwoning en legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten op (bijlage 13).

Op 28 maart 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, in zijn hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van mevr. P.C. van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 24 september 2018 nam gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 november 2018 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, in functie van mevr. P.C. (bijlage 19ter).

Op 13 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 225 883 van 9 september 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 7 november 2019 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, ditmaal als partner duurzame relatie van een Belg (bijlage 19ter).

Op 15 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 juni 2020 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, nogmaals in functie van zijn Belgische partner Mw. P.C. (bijlage 19ter).

Op 2 oktober 2020 besloot de burgemeester van de gemeente Denderleeuw tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 december 2020 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van Mw. P.C. (bijlage 19ter).

Op 1 juni 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2020 werd ingediend door:

Naam B. Voornaam; B. Nationaliteit: Tunesië Geboortedatum: (...) 1983 Geboorteplaats: Kasserine Identificatienummer in het Rijksregister xxx Verblijvende te. (...) 9473 DENDERLEEUEW

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn partner, C. P. (RR: xxx) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest werkloosheid van ACLVB dd. 26.01.2021 met uitkeringen voor de periode juni tot december 2020 waaruit blijkt dat referentiepersoon gemiddeld over 1333,43 euro beschikt.
- Verklaring GTB begeleiding dd. 26.02.2021.

Uit de meest recente gegevens blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Er wordt verder ook een verklaring van GTB-begeleiding voorgelegd dd. 26.02.2021 waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon wordt begeleid naar werk sinds september 2019, door middel van een activeringstraject. Het traject kan 3 tot 18 maanden duren (bij uiterste termijn is dus tot maart 2021), de begeleiding kan evenwel verlengd worden omwille van corona. Een huidige stand van zaken hebben we op heden niet. We geven mevrouw echter het voordeel van de twijfel: er van uitgaande dat mevrouw heden nog steeds in begeleiding zou zijn en actief op zoek zou zijn naar werk, wordt de uitkering heden in overweging genomen. Echter dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen waar referentiepersoon over beschikt ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat de bestaansmiddelen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks 300 euro aan huishuur betaald moet worden. Na aftrek van de maandelijkse huurlasten blijft er bijgevolg van het totale beschikbare inkomen van de referentiepersoon nog 1033,43 euro over om alle resterende kosten van zowel zichzelf en haar partner te kunnen voldoen. Uit het schrijven van de raadsman en aangebrachte stukken blijkt verder dat referentiepersoon € 80,23 per maand aan water (De Watergroep), moet betalen en € 59,37 per maand aan Fluviu voor elektriciteit. Verder lijkt te kunnen blijken dat mevrouw met een bepaalde beperking of medische problematiek kampt dewelke heeft geleid tot een arbeidsbeperking. Het is heden niet onredelijk te stellen dat behoudens bijkomende stukken waaruit het tegendeel kan blijken, referentiepersoon heden niet aannemelijk maakt voldoende financiële draagkracht te hebben om naast de kosten voor haar eigen levensonderhoud, ook die van betrokkene te kunnen dragen. Er is in hoofde van referentiepersoon sprake van een behoefte, het is heden niet duidelijk welke aandeel van referentiepersoon haar budget moet gaan naar de medische zorg die zij behoeft en wat verder overblijft om daadwerkelijk van te leven. Bovendien blijkt uit de voorgelegde tussentijdse factuur voor elektriciteit dat netbeheerder Fluviu referentiepersoon haar energieleverancier is. De factuur vermeldt: 'U kunt pas een contract sluiten met een commerciële leverancier als u geen schulden meer hebt bij Fluviu'. Ook valt op dat meerdere zaken gemaskeerd zijn met alcoholstift. Dat is natuurlijk referentiepersoon haar goed recht. Echter kan het gegeven dat facturen die voor mevrouw bestemd zijn maar aan een derde zouden moeten worden gericht, een indicatie inhouden van een financiële precaire situatie waar zij mogelijks in verkeert. Hoe de vork ook aan de steel zit, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (medische kosten, kosten verwarming, verzekeringen, (telecommunicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning,...) voor twee volwassenen met voorliggende bestaansmiddelen voldaan zouden kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou wellicht versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden had bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"2.1.1. Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon. Een werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijs dat hij actief werk zoekt.

Dat verweerder meent dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon in overweging wordt genomen, doch de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, ontoereikend zouden zijn.

Dat de partner van verzoeker echter wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een werkloosheidsuitkering ten bedrage van 51,62 EUR/dag, hetzij ca. 1.382,39 EUR per maand (stuk 2).

Artikel artikel 42, §1, 2e lid Vw. bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Teneinde een behoefteanalyse mogelijk te maken, heeft de raadsman van verzoeker een schrijven aan verweerder gericht met hierin bijkomende documenten en waarin melding werd gemaakt van het feit dat de maandelijkse vaste kosten van het gezin slechts minimaal zijn, nl. amper 300 EUR huishuur en 130 EUR voor water, gas en elektriciteit, zodat het gezin van verzoeker nog een kleine 1.000 EUR per maand overhoudt om van te leven.

Een bedrag van 1.000 EUR per maand om voedsel, kledij, enz. aan te kopen, is dan ook ruimschoots om met twee personen van te leven, zodat er in casu absoluut geen risico bestaat dat verzoeker en zijn partner ten laste zullen vallen van de openbare overheden om in hun behoeften te voorzien.

Verweerder moet 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien het gezin van verzoeker en de referentiepersoon slechts 2 volwassenen personen telt, is een maandelijks bedrag van 1.000 EUR om enkel te spenderen aan voeding en kledij en eventuele andere sporadische uitgaven, veel meer dan voldoende.

Immers, dat referentiepersonen welke wel voldoende bestaansmiddelen genereren in de zin van artikel 40ter Vw., vaak huurlasten hebben wel veel hoger liggen dan deze in casu, evenals veel hogere vaste lasten voor nutsvoorzieningen, zodat er vaak minder dan 1.000 EUR per maand te besteden is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een redelijke wijze heeft doorgevoerd, door te stellen dat 1.000 EUR per maand (minus alle vaste lasten) niet voldoende zou zijn voor twee personen om van te leven, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

2.1.2.

Voorts kan de bewering van verweerder geenszins weerhouden worden dat "lijkt te kunnen blijken dat de referentiepersoon met een bepaalde beperking of medische problematiek kampt dewelke heeft geleid tot een arbeidsbeperking" en "het niet duidelijk is welk aandeel van de referentiepersoon haar budget moet gaan naar medische zorg die zij heeft en wat verder overblijft om daadwerkelijk van te leven".

Dat zich vooreerst de vraag stelt waaruit verweerder meent te kunnen opmaken dat de referentiepersoon een beperking of medische problematiek zou hebben, nu dit geenszins uit de stukken blijkt.

Verweerder baseert zich mogelijk op de verklaring van de bemiddelaar GTB die de referentiepersoon begeleidt naar werk en die stelt dat Mevrouw C. een arbeidsbeperking heeft.

Dit impliceert echter geenszins dat de referentiepersoon een medische beperking of problematiek heeft!

Meer bepaald heeft de referentiepersoon een depressie achter de rug, waardoor werk momenteel nog niet haalbaar is, doch van een medische beperking of problematiek is geen sprake.

Dat de motivering van verweerder dan ook een loutere veronderstelling inhoudt die op geen enkele wijze wordt aangetoond. Dat er geenszins vanuit mag gegaan worden dat iedereen die een arbeidsbeperking heeft, geniet extra medische kosten heeft.

Verweerder heeft geen kennis van de reden waarom de referentiepersoon een arbeidsbeperking heeft, zodat hij geenszins veronderstelling mag doen omtrent eventuele extra kosten die deze arbeidsbeperking misschien met zich kan meebrengen.

Dat a contrario iemand die aan het werk is, mogelijks een ziekte heeft welke geen invloed heeft op de tewerkstelling of het verdienvermogen, doch deze ziekte maandelijks ettelijke medische kosten met zich meebrengt. Louter omwille van het feit dat deze persoon werkt, gaat verweerder een dergelijke veronderstelling niet maken.

Dat een dergelijke motivering dan ook kant noch wal raakt en bovendien discriminerend is ten aanzien van personen die een (tijdelijke) arbeidsbeperking hebben.

Bovendien heeft de referentiepersoon een uitgebreid overzicht bezorgd van alle vaste lasten van haar gezin, zodat zij – indien zij maandelijks tevens vaste medische kosten zou hebben, quod non – deze eveneens zou opgenomen hebben in haar overzicht. Het feit dat geen medische kosten werden opgenomen, betekent dan ook dat deze er niet zijn!

Dat verweerder dan ook geenszins op een correcte wijze de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse heeft uitgevoerd en zich hiervoor bovendien op loutere veronderstellingen heeft gebaseerd.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook foutief gemotiveerd is en op loutere veronderstellingen gesteund is, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht en schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing tenslotte enerzijds poneert dat de referentiepersoon meerdere zaken op de facturen (voor nutsvoorzieningen) gemarkeerd heeft met alcoholstift, wat een indicatie zou inhouden dat de referentiepersoon in een financiële precaire situatie zou verkeren, nu de facturen aan een derde worden gericht.

Anderzijds werpt de bestreden beslissing op dat uit de behoefteanalyse zou blijken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen en deze beoordeling nog zou versterkt worden indien de referentiepersoon nog andere stukken betreffende de maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Dat ook terzake beide motivaties uitgaan van loutere veronderstellingen, waaruit bovendien verkeerde conclusies worden getrokken!

Het feit dat de referentiepersoon bepaalde zaken zwart gemarkeerd heeft, is op zich geenszins een indicatie als zou zij financiële problemen kennen.

Het is immers perfect mogelijk dat deze facturen op naam van een derde worden opgemaakt die deze facturen ook betaalt.

Zo ondersteunt de vader van de referentiepersoon haar financieel, zodat het perfect mogelijk is dat deze rekeningen door hem worden betaald en Mevrouw C. in realiteit nog veel meer overhoudt dan 1.000 EUR per maand om van te leven.

Overigens, indien verweerder van oordeel was dat het feit dat er zich markeringen op de facturen bevinden, een rol speelt bij de behoefteanalyse, had hij verzoeker en/of de referentiepersoon moeten contacteren met vraag deze facturen zonder markeringen over te maken en diende hij om een verdere verduidelijking te verzoeken.

Verweerder deed echter niets van dit alles en nam een beslissing gebaseerd op louter veronderstellingen, welke overigens geenszins correct zijn, zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ook de bewering als zou uit de behoefteanalyse blijken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen en deze beoordeling nog zou versterkt worden indien de referentiepersoon nog andere stukken betreffende de maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht, is louter gesteund op verkeerde veronderstellingen.

De referentiepersoon heeft immers facturen van alle maandelijkse vaste kosten voorgelegd, nu er – behalve huur, gas water en elektriciteit, geen andere zijn.

Verzoeker en de referentiepersoon wonen in een woning die eigendom is van de vader van de referentiepersoon. Deze betaalt alle kosten die betrekking hebben op het onderhoud van de woning en ook de brandverzekering.

Verzoeker en zijn partner beschikken elk over een prepaid kaart voor hun GSM en hebben verder geen vaste kosten.

De referentiepersoon kan dan ook geen bewijzen van maandelijkse kosten voorleggen, nu deze er gewoon niet zijn!

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en op loutere veronderstellingen gesteund is, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van de motiveringsplicht.

2.1.4.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met zijn inkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan (zie supra) en bijgevolg niet alleen artikel 42, §1, tweede lid Vw. heeft geschonden, doch tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is tevens onvoldoende zorgvuldig, zodat zij dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook foutief gemotiveerd is, op loutere veronderstellingen gesteund is zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 40ter Vw.”

Verzoeker meent dat zijn partner wel degelijk over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen. Hij stelt dat zijn partner ongeveer 1382, 39 euro per maand krijgt als werkloosheidsuitkering. Verzoeker wijst op de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij citeert. Hij wijst erop dat zijn raadsman een schrijven heeft gericht aan de gemachtigde met daarin bijkomende stukken waaruit volgens hem blijkt dat de vaste kosten voor het gezin minimaal zijn. Verzoeker dient immers enkel 300 euro huishuur te betalen en 130 euro voor water, gas en elektriciteit, zodat er volgens hem absoluut geen risico is dat hij en zijn partner ten laste zouden vallen van de openbare overheden om in hun behoeften te voorzien. Verzoeker wijst erop dat zijn gezin maar uit twee volwassen personen bestaat zodat een maandelijks bedrag van 1000 euro om te spenderen aan voeding en kledij meer dan voldoende is. Meestal liggen de huurlasten voor referentiepersonen die wel voldoende bestaansmiddelen genereren immers veel hoger en hebben zij ook hogere lasten voor nutsvoorzieningen, zodat die mensen minder dan 1000 euro per

maand kunnen besteden. Volgens verzoeker is de behoefteanalyse dan ook niet op redelijke wijze gevoerd en ligt een schending voor van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op het motief dat de referentiepersoon lijkt te kampen met een bepaalde beperking of medische problematiek die heeft geleid tot een arbeidsbeperking en op het motief dat het niet duidelijk is welk aandeel van het budget nog moet gaan naar medische zorg, zodat niet duidelijk is wat werkelijk overblijft om van te leven. Volgens verzoeker kan uit de stukken niet blijken dat de referentiepersoon kampt met een beperking of medische problematiek. Hij erkent dat de bemiddelaar van GTB melding heeft gemaakt van een arbeidsbeperking bij Mw. C. maar dit impliceert volgens verzoeker niet dat zij een medische problematiek heeft. Verder stelt verzoeker evenwel dat zijn partner wel een depressie achter de rug heeft en erkent hij dat daardoor werken nog niet haalbaar is, maar toch ontkent hij de medische problematiek. Volgens verzoeker baseert de gemachtigde zich dan ook op loutere veronderstellingen en mag men er niet van uitgaan dat iemand met een arbeidsbeperking extra medische kosten heeft. Immers ook mensen die aan het werk zijn, kunnen een ziekte hebben die geen invloed heeft op het verdienvermogen, maar waarbij die ziekte wel maandelijks ettelijke medische kosten met zich meebrengt. Verzoeker stelt dat indien zijn partner medische kosten zou gehad hebben, dit zou opgenomen geweest zijn in het overzicht van vaste maandelijks lasten. Opnieuw meent verzoeker dat de behoefteanalyse niet op correcte wijze is uitgevoerd, door zich louter op veronderstellingen te baseren. Hierdoor ligt ook een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aldus verzoeker. Ook het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht acht verzoeker geschonden.

In het derde onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op het motief dat wordt gesteld dat de referentiepersoon meerdere zaken op de facturen onzichtbaar heeft gemaakt met een alcoholstift, wat een indicatie zou inhouden van een financiële precarie situatie, omdat de facturen mogelijks aan een derde worden gericht. Verzoeker ontkent dit in die zin dat hij wel erkent dat het mogelijk is dat facturen op naam van een derde worden opgemaakt, die deze facturen ook betaalt. Hij stelt dat het perfect mogelijk is dat die rekeningen door de vader van de referentiepersoon worden betaald, zodat zij in werkelijkheid nog meer overhouden dan 1000 euro per maand om van te leven. Verder stelt verzoeker dat indien die markeringen een rol spelen bij de beoordeling van de behoefteanalyse, de gemachtigde verzoeker of de partner had moeten verzoeken om die facturen zonder markeringen over te maken. Dit nalaten, staat voor verzoeker gelijk aan een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens gaat verzoeker in op het motief als zou nog meer gebleken hebben uit de behoefteanalyse dat verzoeker en zijn partner te weinig middelen hebben indien nog andere stukken in verband met onkosten zouden voorgelegd zijn. Hij stelt dat dit wederom steunt op verkeerde veronderstellingen omdat er geen andere maandelijks vaste kosten zijn. Zo stelt verzoeker dat de vader van zijn partner ook het onderhoud en de brandverzekering van de woning betaalt.

In het vierde onderdeel verwijst verzoeker naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie en stelt hij dat de inkomensnorm bepaald door de Vreemdelingenwet enkel als een referentiebedrag mag gelden, doch niet als een minimuminkomen. Volgens verzoeker kan zijn partner hen wel onderhouden, rekening houdend met hun inkomsten en behoeften. Opnieuw stelt verzoeker dat geen zorgvuldige beoordeling in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is gebeurd.

Beoordeling

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Verzoeker beroept zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat hij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. [...]”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° [...]

3° [...]

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 iuncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat – los van de voorwaarden om als partner in de zin van deze eerste bepaling te worden beschouwd – in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belg die niet reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer, zoals in casu, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing weigert de gemachtigde aan verzoeker een recht van verblijf van meer dan drie maanden in België, omdat hij niet heeft aangetoond dat zijn Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Meer concreet oordeelde hij dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ontoereikend zijn om te voorzien in de eigen behoefte en die van verzoeker, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De gemachtigde gaat eveneens over tot de behoefteanalyse op basis van wat verzoeker heeft voorgelegd. Daarbij vertrekt de gemachtigde van de vaststelling dat de partner van verzoeker gemiddeld een werkloosheidsuitkering heeft van 1333,43 euro per maand. Dit bedrag verschilt reeds van het bedrag dat verzoeker naar voor schuift, nl. ongeveer 1382,39 euro per maand. Blijkens het administratief dossier heeft de gemachtigde weliswaar correct gemotiveerd dat het om een gemiddeld bedrag van 1333,43 euro per maand gaat als werkloosheidsvergoeding. Verzoeker betwist niet dat dit beduidend lager is dan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie met indexatie. Zoals verzoeker terecht stelt blijkt evenwel uit artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit bedrag niet als een minimumbedrag mag worden gehanteerd en dat de gemachtigde op basis van de behoefteanalyse moet bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde heeft vervolgens rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon maandelijks 300 euro huur moet betalen, nog 80,23 euro per maand aan water en 59,37 euro per maand aan Fluvius voor elektriciteit. De gemachtigde vertrekt hier dus van ongeveer 140 euro per maand aan kosten voor water en elektriciteit, terwijl verzoeker van 130 euro per maand in zijn verzoekschrift gewag maakt. Wederom blijkt uit de voorgelegde stukken dat de waterkost 80,23 euro per maand bedraagt en niet 70 euro, zoals verzoeker stelt. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat de huurprijs zeer laag ligt, dan nog brengt de gemachtigde ook in rekening dat de referentiepersoon ofwel een beperking of een medische problematiek heeft die heeft geleid tot een arbeidsbeperking en dat niet duidelijk is welke eventuele medische kosten hieruit nog voortvloeien. Verder stipt de gemachtigde aan dat meerdere zaken gemarkeerd zijn met een alcoholstift waaruit hij afleidt dat dit een mogelijke indicatie is dat de referentiepersoon zich in een financiële precarie situatie bevindt omdat de facturen aan een derde zouden moeten worden gericht. De gemachtigde komt tot de conclusie dat de referentiepersoon niet aannemelijk maakt voldoende financiële draagkracht te hebben om in haar levensonderhoud en dat van verzoeker te kunnen voorzien en dat een bedrag van 120% van het leefloon toch het bedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan verzoeker toe te kunnen staan.

De Raad acht deze beoordeling niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk, noch onevenredig. Rekening houdend met de gemiddelde werkloosheidsuitkering van 1333 euro per maand en de vaste meegedeelde kosten van 440 euro per maand, blijft nog een bedrag van 893 euro over. Vervolgens blijkt inderdaad uit de stukken dat verzoeker een attest “GTB begeleiding” heeft voorgelegd waarin wordt vermeld dat dit een trajectbegeleiding betreft voor personen met een arbeidsbeperking. Er blijkt uit dit stuk dat de referentiepersoon reeds sedert september 2019 in activeringsbegeleiding is, dat een dergelijk traject voor maximum 18 maanden is en dat hierin wordt gesteld dat de bedoeling is Mw. C. te begeleiden naar betaalde tewerkstelling omdat dit momenteel nog te vroeg is. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de “arbeidsbeperking” af te leiden dat de referentiepersoon kampt met een bepaalde beperking of medische problematiek, die een invloed kan hebben op de financiële draagkracht en om aan te stippen dat het onduidelijk is welk deel van het budget naar medische zorg moet gaan. Anders dan verzoeker aanvoert, is dit niet louter speculatie aangezien verzoeker enerzijds zelf aangeeft dat omwille van een eerdere depressie de partner nog steeds niet kan werken en anderzijds ook uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van eerdere aanvragen om gezinshereniging met dezelfde partner herhaaldelijk stukken van een psychiater of behandelende arts heeft voorgelegd aangaande een chronische depressie. De Raad ziet niet in waarom een depressie

geen medische problematiek zou zijn. Verzoeker spreekt zichzelf minstens tegen door enerzijds te spreken van een depressie die achter de rug zou zijn, maar anderzijds toe te geven dat omwille van die depressie werken nog steeds niet haalbaar is ondanks een trajectbegeleiding die reeds gestart is in september 2019. Tot slot neemt de Raad niet aan dat het loutere feit dat verzoeker zelf geen melding heeft gemaakt van medische kosten op zijn zelf opgesteld overzicht van vaste kosten, zou moeten volstaan om aan te nemen dat die er ook niet zijn.

Verder kan de Raad de gemachtigde in de beslissing en verweerder ter zitting alleen maar volgen dat verzoeker geen transparantie biedt door facturen voor te leggen waarop met alcoholstift is zwart gemaakt aan welke persoon de facturen zijn gericht. Verzoeker geeft zelf toe dat het "mogelijk" is dat de facturen op naam van een derde worden opgemaakt, die de facturen ook betaalt. Hij stelt verder dat het "perfect mogelijk" is dat de vader van de referentiepersoon die rekeningen betaalt. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat dit de facturen betreft die betrekking hebben op de elektriciteit en op het waterverbruik. Dit betreft essentiële nutsvoorzieningen en het is evident dat het aan verzoeker toekomt klaarheid te scheppen door wie die facturen worden betaald. In het verzoekschrift laat verzoeker nog steeds mist hangen over wie die facturen betaalt, hetgeen nochtans essentieel is aangezien een eventuele betaling bv. door het OCMW inderdaad een duidelijke indicatie is dat men zich in een precare financiële situatie bevindt. Des te meer aangezien wederom uit het administratief dossier blijkt dat in het verleden een aanvraag om gezinshereniging van verzoeker met dezelfde referentiepersoon op 13 mei 2019 werd geweigerd (bijlage 20) mede omdat de facturen voor elektriciteit en water werden gericht aan het OCMW van Denderleeuw, waarbij de gemachtigde motiveerde in de bijlage 20 dat, bij gebrek aan enige toelichting, hij genoodzaakt was ervan uit te gaan dat de referentiepersoon in een financiële precare situatie zat zodat een tussenkomst van het OCMW was vereist. Verzoeker wist bijgevolg dat de gemachtigde hierover klaarheid wenst, hetgeen niet bereikt wordt door bij een volgende aanvraag op de voorgelegde facturen zwart te maken aan wie die facturen worden gericht. Anders dan verzoeker aanvoert, volgt de Raad in casu niet dat het aan de gemachtigde toekwam om, indien hij dit wenste, de referentiepersoon te contacteren om de facturen zonder markeringen over te maken. Verzoeker kende het standpunt van de gemachtigde en diende dan ook in het kader van een volgende aanvraag klaarheid te scheppen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker nog aanstipt dat de woning eigendom is van de vader van de referentiepersoon en deze ook alle onderhoudskosten van de woning en de brandverzekering betaalt, blijkt inderdaad dat het niet betwist is dat de verhuurder de vader is van de referentiepersoon, hetgeen de bijzonder gunstige huurprijs kan verklaren. Desalniettemin bleek supra dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat op vlak van andere vaste kosten, zoals de kosten voor elektriciteit en water met opzet onduidelijk wordt gemaakt door wie die worden betaald, zodat dit een indicatie van een precare financiële toestand kan zijn. Verder kon de gemachtigde ook, gezien de specifieke voorgeschiedenis van de referentiepersoon in het administratief dossier, alsook de uitdrukkelijke verwijzing naar de langdurige "arbeidsbeperking" in het actueel stuk van 26 februari 2021, dienaangaande menen dat meer duidelijkheid over eventuele medische kosten kon verwacht worden.

Tot slot en ten overvloede stelt verzoeker herhaaldelijk dat een "kleine 1000 euro" over blijft om met twee (volwassen) personen van te leven. Hiermee verzwijgt verzoeker evenwel dat de minderjarige zoon van de referentiepersoon, op het ogenblik van de bestreden beslissing 16 jaar, eveneens van dit bedrag moet onderhouden worden. Dit blijkt uit het administratief dossier, dat een positieve woonstcontrole bevat waaruit de aanwezigheid van het kind blijkt, evenals uit de gezinssamenstelling.

De Raad kan aldus niet volgen dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het uitvoeren van de behoefteanalyse. Evenmin blijkt een foutieve of onafdoende motivering in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Er wordt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“2.2.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de wettelijke partner van de Belgische referentiepersoon en woont samen met haar, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de wettelijke partner is van de referentiepersoon, hij al jaren samenwoont met zijn partner en de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt waardoor het gezin geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

In het tweede middel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. In concreto stelt hij dat hij de wettelijke partner is van de referentiepersoon, hij met haar al jaren samenwoont en zij over voldoende inkomsten beschikt zodat het gezin niet ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Volgens verzoeker blijkt uit de fair balance toets niet dat er gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren. Bijgevolg ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor, aldus verzoeker.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing de behoefteanalyse werd uitgevoerd, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in diens betoog dat de referentiepersoon heeft aangetoond over voldoende inkomsten te beschikken waardoor het gezin in geen geval ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Bijgevolg wordt wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat deze bepaling stelt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de formulering blijkt dat dit een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel dit recht waarborgen. Hoe dan ook kan niet aangenomen worden dat de bescherming die deze grondwetsbepaling biedt verder zou gaan dan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, kan dit ook om die reden niet aangenomen worden van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES